

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus

Kirándulás a Titokzatos erdőbe

Ősz van. Rövidülnek a nappalok, de simogató még a napsugár. Apa és Anya ezen a hétvégén is elindul a két kisfiúval a budai hegyekbe. Már jártak itt talán épp a kék jelezésen mentek, és jártak akkor is, amikor a rókavár három kijáratát keresték. Most is a 11-es busszal indultak felfelé a Rózsadombon, a furcsa nevű Törökvérszi úton végig a végállomásig. Kérdezték is a gyerekek, hogy ilyen szép dombon mit kerestek a törökök, de Apa okosan válaszolt:

- *Régi, sok száz éves történet, ha iskolások lesztek, erről is fogtok hallani.* Most inkább nézzetek előre, mert elérkeztünk az erdőhöz, ahová én is eljöhettek kicsi koromban szüleimmel, kistestvéreimmel.

Soma és Bence előre szaladnak, abban bízva, hogy Anya, Apa utoléri őket, a két szülő azonban lassan lépked, arcukra süt a nap, örülnek, hogy egymásra is tudnak kicsit figyelni, beszélgetni, amíg fiaik felfedezik az őszi erdő titkait. Leülnek egy kidőlt fa törzsére.

Bence és Soma nem néz se jobbra, se balra, csak előre. Soma tömi a zsebeit fenyőtobozzal, Bence hirtelen észrevesz egy hatalmas lábnyomot földön, nézi és mondja is, hogy szerinte félelmetes a lábnyom, óriási, nagy és mély, biztos egy óriás járt itt. Újabb és újabb mély lábnyomokat vesznek észre, következtetnek, hogy sok óriás járhatott itt.

Ág reccsen, madár rikolt, egyre beljebb mennek, az erdő egyre sűrűbb.

Tanakodnak, hogy mégis csak jobb lenne, ha látnák apát, anyát, mert nincsenek sehol.

Akkor Bence önmagát is bátorítva mondja, hogy

- *Mi már nagyok vagyunk és nincs semmi baj, mert itt a kék-fehér csík a fa derekára festve. Mi lenne, ha visszafordulnánk és keresnénk még ilyen jelzett fát?*- teszi hozzá Soma.

Mire ezt kigondolják, látják, hogy lassan-lassan közeledik Apa, Anya.

Bence huncut, elbújik egy vastag fatörzs mögé. Sűgva mondja:

- *Én lapulok, biztos keresni fognak.*

Jó vastag a törzs, mohás az északi oldala, Bence piros pulóverben van, kilátszik a fa törzse mögül a piros szín.

Anya mosolyog, látja, hogy Soma áll, várakozik, keze, zsebe tele van kincsekkel, kövekkel, termésekkel, tobozzal.

- *Mennyi kincset gyűjtöttél!*- mondja Apa, Anya egyszerre.- *Ügyes vagy, kisfiám.*

Erre előbújik Bencus is, s közli, hogy ő még ügyesebb, mert hatalmas lábnyomok vannak az erdőben és ő megvédte Somát az óriásoktól. Az ijesztő madárhangoktól is félt Soma meg furcsa jelektől, Anya magához ölelte a két kisfiút.

Apa sejti, hogy milyenek a lábnyomok, de együtt mennek, megkeresik a helyet.

- *Igen, ezek tényleg elég nagyok -mondja, - vaddisznó csorda nyomai lehetnek. Itt élnek az erdőben. Sokan vannak, feltúrják a földet, élelmet, lehullott makkot keresnek. A mély nyomok ezt jelzik. A tölgyfa gyökerek között mást is találhatnak. Éjjel járnak, nappal rejtőznek.*

Bence a tobozok között talált egy furcsa kis formátlant.

Anya mondja:

- *Tudod kisleány, a fenyőtobozokat a mókus rágja, különösen a fenyőmagot szereti. A vörös loboncos farkú villámgyors repülő mókus. Persze valójában nem repül, de farkával szinte segíti magát, hogy egyik ágról a másikra ugrik, egy villanás az egész. Hopp -hopp- és már a másik fán láthatod, ha csendben leülsz és figyelsz.*

Bence aggódva kérdi:

- *Sokáig nem láttunk Anya, miért? Eltévedtetek?*

Apa mondja:

- *Ültünk egy fatörzsön, sütött a nap. Finom volt a levegő, levél se rezdült. Jó volt a csend, a város zaja sem hallatszott ide. Nem tévedtünk el, mert néztük a kék-fehér jelzést, - de hiszen gyermekeim, ti mindketten azon haladtatok előre. Hát bizony messzire mentetek. A kék-fehér turistajelzés fontos. Ha figyelitek, elvisz valami távoli pontra, de vissza tudtok jönni ide a kiinduló ponthoz. Vannak olyan jelzett utak, melyek elvezetnek érdekes helyekhez például a rókaárokhoz, vagy a fa-mackós játszótérre, a menedékházakhoz, az esőházakhoz, az erdei patakhoz. Mind különböző színű, jelzésű utak ezek. Van, ami a Kecsesziklához visz, van, ami az Árpád kiáltóhoz.*

-*Menjünk most, induljunk el a Kecsesziklához-könyörög a két gyerek.*

-*Nem lehet, esteledik. Előjönnek a vadonban élők, a vadmalacok, talán az őzek is, mind éhesek, jönnek a rejtekhelyükről. Eljövünk máskor is, ha leesik a hó, hozunk eleséget az etetőkhöz. Répát, szénát, a cinkéknek napraforgót, madár kalácsot hozunk.*

Nézzétek, hull a levél a fákról, a juhar, a szilfa, a berkenye, a tölgyfa hullatja a hirtelen felkerekedő szélben. Milyen szépek. Mind más. Avar szőnyeg lesz belőle

Kipirult arccal száll fel a buszra a család, miután a kék-fehér jelzésű úton visszaértek a kiinduló ponthoz. A gyerekek kezében színes levélcsokor, zsebükben kő és toboz, és makkocskák.

Este a félhomályban lefekvés után Bence szól Somának:

- *Ha felnövök, apuka leszek és elviszem a gyerekeimet a titokzatos erdőbe, ahol ma jártunk, megkeressük majd a sziklát és a rókaárat is...*

De már csukódik is a szempillájuk, a tiszta levegő, a napfény, estére kelve a szél is kicsípte arcukat. Álmukban keresik az óriást, mert nem lehet az, hogy csak a vaddisznók nyoma volt a sűrűben. Biztos, hogy óriások laknak arra, vagy csak a vadász, erdőkerülő lába nyoma volt? Vagy kirándulóké? Már nem tudják megfejtetni, de talán Álom apó segít.